

[Breckmann]

Fra Folkeflokket får regeringen de bedste ønsker om den nødvendige sejhed til at overtale, fægte og bokse jer vej til en så frisindet politik, som et mindretal på mange områder gør mulig. For Færøerne anses det for livsvigtigt, at Danmark har en lav inflation, lav rente, stabil økonomisk vækst og en stærk krone. På disse områder ville et tilbagemeld til elendigheden for 1982 være lige så ulykkeligt for os som for jer.

Lad mig ellers benytte lejligheden her til at udtrykke, hvor mindelig og glædelig lejligheden var at kunne se den modtagelse, som Israels præsident fik både fra regeringen og især i mit tilfælde her, hvor jeg var til stede, fra formandskabet. Det var en frydefuld forandring fra den prioritering, der tillod PLO-lederen at sidde til højbordet sammen med Nordens socialdemokratiske ledere for blot få år siden. Desværre – for man har desværre ikke det udenrigspolitiske flertal – bliver man stadig væk nødt til at lefle lidt for f.eks. SWAPO's og ANC's terroristledere, som om de var statsmænd.

Apropos ANC må man nok gratulere regeringen med Danmarks tidobling af eksporten af højteknologi til de afrikanske frontlinjesta-ter efter boykotten af Sydafrika her i huset, vel sagtens et resultat af hr. Riisshøjs dikterede udenrigspolitik imod Afrika, hvorved Danmarks andel på den sorte børs med det hvide mindretalsstyre er vokset direkte proportionalt med hykleriet her og i andre europæiske lande imod Sydafrika.

Endelig har Røde Kors og selveste Nobelstræberen Geldorf fattet, at gentagne hungerkatastrofer i Etiopien ikke er et resultat af ugunstigt vejr så meget som af endnu et sindsygt forsøg på at indføre socialistisk planøkonomi i Eritrea. Velbekomme, hvis regeringen har været med til at finansiere de festlige militærparader i det marxistiske lighus Addis Ababa, og det kunne faktisk være interessant at vide, om regeringen i lige så høj grad støttede operation Moses, da Israel reddede 25.000 Falashajøder hjem til et anstændigt liv i Israel.

Godt at Danmark ikke har en våbenindustri, tænker jeg ofte, ellers havde man måske været fristet til at følge svenske socialisters og øvrige vestlandes dobbeltmoraliske eksempel, mens man nu nøjes med at sælge ost til Teherans præstestyre og overlader til amerikanerne at forsvare ikke deres egne, men vore olietransporter i Den Persiske Golf.

(273)

Med INF-aftalerne er Vesteuropa blevet endnu mere svækket og forsvarsløst end før, og når Reagan bliver hyldet af øststatsdemokrater, er det vel parallelt med, at regeringen her blev hyldet af SF for sin forsvarspolitik, men man kan jo blive tvunget til alle mulige former for en midtsøgende politik, når man er i mindretal. Vore mange nyttige idioter får vel endnu en gang alle deres inderste ønsker om selvbe- drag opfyldt.

Jovist virker glasnost om end kun her i Vesten. En betagende genopførelse af Potemkins kulisser 200 år efter deres premiere. De virker hver gang til at lokke gunstige lån og højteknologi fra Vesten for at holde socialismens undertrykkelsesmekanismer i Øst ved lige.

Og husk – husk – at perestrojka ingen ændring har medført i Sovjet, der ikke kan tilintetgøres med ét eneste njet i Kreml. Det er det sørgelige, men vi hopper med, fordi vi vil det så gerne.

Af gode nyheder – og lad os tage dem med – lød der om Roh Tae Woos demokratiske valg til sydkoreansk præsident. Det var et vældigt fremskridt, og jeg håber, at Danmark gør sit til at hjælpe dette lands nye folkevalgte, ja, den er folkevalgt, regering til at føle sig velkommen blandt verdens demokratiserende samfund. Det har de fortjent.

Ellers plages andre end jeg af usikkerhed, om regeringens midtsøgende politik er et foreløbigt og nødvendigt onde dikteret af venstrefløjens talstyrke, eller om det er en selvvalgt kurs, der også vil blive fulgt i tilfælde af en kommende borgerlig flertalsregering. Husk på, at den danske befolkning i sin helhed deler nogle grundlæggende fælles livsværdier, som på ingen måde må blandes sammen med os politikeres midtsøgende kompromiser.

Socialismens evige skubben og søgen efter nye erobringer i samfundslivet og økonomien gør den til en meget ulige partner i udarbejdelsen af forlig omkring midtbanen af det politiske spektrum. En midtsøgende politik bør aldrig blive socialisternes laveste fællesnævner. Venstrefløjen vil altid presse på for at etablere midtbanen imellem det borgerlige centrum på den ene side og den socialistiske yderfløj på den anden.

Socialismen tager nemlig altid sit udgangspunkt i status quo, og jo længere til venstre socialisternes midte ligger, jo kraftigere og jo me-